

Arrest

nr. 77 920 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 december 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Op 9 januari 2012 wordt verzoekster tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.10.2011 werd ingediend door :

(...) (R.R.: (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat haar vader, zussen en broer verblijfsrecht in België bekomen hebben en dat al haar gezinsleden zich momenteel op Belgisch grondgebied bevinden. Zij haalt ook aan dat zij geen kans op een familieleven zou hebben in Turkije en dat een verwijdering een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Gewone sociale relaties vallen overigens niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit element vormt bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Het argument dat het onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst omdat betrokkene hier gevestigd zou zijn met al haar belangen, en omdat zij geen enkel binding meer zou hebben met haar land van herkomst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Immers, betrokkene zou sinds 2011 in België verblijven, en verbleef dus ruim 23 jaar in Turkije. Betrokkene's verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Betrokkene beweert dat het onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die gelden in Turkije, gelet op haar lange afwezigheid. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor om deze bewering te staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere bewering dat het onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in Turkije omwille van administratieve redenen, kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op een gedoogde manier in België heeft verbleven zonder iemand enige last te bezorgen, dat zij nooit in aanraking gekomen is met de politie en nooit voor overlast gezorgd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene werkbereid zou zijn, dat zij geliefd zou zijn door haar omgeving en dat zij de wil tot integratie zou tonen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Niets verhindert betrokkene dus om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. ”

- de tweede bestreden beslissing:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. - R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar gezin en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. - R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329; Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar vader en moeder. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. Verzoekster heeft geen kans op een gezinsleven in Turkije. Het middel is gegrond”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoekster aan dat zij geen kans heeft op een gezinsleven in Turkije omdat al haar familieleden zich bevinden op het Belgische grondgebied. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar vader en moeder schendt en dat *“Ook zij gerechtigd (zijn) op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België”*.

In casu refereert verzoekster naar de band die zij heeft met haar ouders, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een familie- of gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen

tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Met haar summier betoog toont verzoekster geenszins het bestaan van een gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM aan. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster steeds in Turkije heeft gewoond en dat zij op 27 december 2010 een visum gezinshereniging aanvraagde, doch dat dit geweigerd werd op 28 april 2011. Ondanks deze weigering heeft verzoekster zich alsnog naar het Belgische grondgebied begeven waar zij op 11 oktober 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoekster verblijft aldus uiterst recent – slechts enkele maanden – en op illegale wijze op het Belgische grondgebied. Uit haar visumaanvraag blijkt tevens dat verzoeksters vader en zussen wel verblijfsrecht hebben in België, maar dat haar moeder en een andere zus zich nog in Turkije bevinden. Verzoekster toont alleszins niet aan dat deze personen ondertussen ook rechtmatig op het Belgische grondgebied verblijven. Verder blijkt dat verzoekster niet aantoonde financieel afhankelijk te zijn van haar vader. Aldus blijkt dat verzoekster ruim drieëntwintig jaar in Turkije verbleef en dat haar vader en zussen reeds sinds 2009 op het Belgische grondgebied verblijven, zodat verzoekster in staat bleek te zijn om gedurende twee jaren zonder haar vader en zussen te leven. Gelet op alle voormelde feitelijkeheden die de situatie van verzoekster kenmerken toont verzoekster geen gezinsband die ressorteert onder artikel 8 EVRM aan met haar familieleden in België.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat, zelfs al zou er daadwerkelijk sprake zijn van een familie- of gezinsleven in België, dit dan wel een zeer recent familieleven is. Verzoekster woont immers slechts sinds hooguit twee maanden voor de bestreden beslissing bij haar vader en zussen.

Het loutere feit dat familieleden van verzoekster op het Belgische grondgebied wonen, betekent niet dat haar verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van haar vermeend familie- en gezinsleven.

Zodoende maakt verzoekster niet aannemelijk dat, zo er al sprake zou zijn van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, er een positieve verplichting zou bestaan voor verweerder om haar een verblijf op het grondgebied toe te staan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt het volgende:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Verzoekster heeft volgende elementen aangehaald om de buitengewone omstandigheden aan te tonen: 1. Sociale bindingen en prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering. De vader van verzoekster heeft destijds het verblijfsrecht in België bekomen. De zussen van verzoekster; F.C. {...} en S.O. {...} hebben naar aanleiding van hun huwelijk ook het verblijfsrecht in België bekomen. De broer van verzoekster; S.F.C. {...} kwam in aanmerking voor de gezinshereniging met de vader. Hij is het land binnengekomen met een D-visum en heeft hier ook het recht op verblijf Ondertussen heeft ook de moeder van verzoekster; S.D. {...}, een visum gezinshereniging aangevraagd op 2109/2011. Bijgevolg kunt u afleiden dat alle gezinsleden van verzoekster zich op het Belgisch grondgebied bevinden. Verzoekster kan niet in aanmerking komen voor de gezinshereniging en zou bijgevolg alleen achterblijven in Turkije, zonder haar gezinsleden. Dit was een onleefbaar situatie voor haar en is heeft ook zij zich begeven tot het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft geen kans op een familieleven in Turkije omdat al haar familieleden zich bevinden op het Belgisch grondgebied. Dit is uiteraard een schending van artikel 8 EVRM! Tevens is verzoekster werkbereid. Eens zij geregulariseerd wordt, is zij in staat om zelf haar kosten en lasten te dragen.

Verzoekster heeft zich ook alhier gevestigd met al haar belangen. Redelijkerwijze kan van mijn cliënte niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij hetzij op een officiële manier hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven, bovendien zonder iemand ook maar enige last te bezorgen. Verzoekster is zeer geliefd door haar omgeving. Zij is nooit in aanraking gekomen met de politie en heeft nooit voor overlast gezorgd. Verzoekster verblijft in België in goede verstandhouding met de burens. Eveneens blijkt hieruit de wil tot integratie. 2. Het bewijs op zich dat verzoekster in België verblijft vormt nog geen sluitend bewijs van buitengewone omstandigheden, waardoor deze aanvraag tot verblijf in België kan ingediend worden doch vormt een voorname indicatie. Alleszins staat vast dat verzoekende partij een langdurig verblijf in België beoogt, waarna in evenredigheid haar integratie dient beschouwd te worden. 3. Het is verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst waarmede zij immers geen enkele binding of relatie meer onderhoudt en het is haar dermate onmogelijk zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op haar lange afwezigheid. 4. Indien verzoekster het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten ingevolge een beslissing van de Belgische staat, levert de uiteindelijke verwijdering tijdens een aanvraag in het buitenland verzoekster een onoverkomelijk nadeel op. Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, is er een onevenredigheid in de buitengewone inspanning welke deze zou betekenen voor verzoeksters regularisatie in het buitenland aan te vragen. Verwerende partij stelt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in Turkije slechts een tijdelijke verwijdering is van het Belgisch grondgebied en niet disproportioneel is t.a.v. het recht op een gezinsleven. De praktijk leert dat een dergelijke aanvraag gemakkelijk 2 jaar kan duren, hetgeen weldegelijk een onevenredige schending is van art. 8 EVRM. Gelet op het feit dat al de gezinsleden hier zijn heeft verzoekster geen onderkomen meer in Turkije, zodat het praktisch ook onmogelijk is de aanvraag in te dienen vanuit Turkije. Zij heeft geen huis in Turkije en heeft ook geen inkomen, zodat zij verplicht is zich op te houden bij haar vader die nog steeds voor haar zorgt. Het middel is gegrond.”

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de

vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. Verzoekster voert in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 oktober 2011 de volgende elementen aan: *"1. Sociale bindingen en prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering. De vader van verzoekster heeft destijds het verblijfsrecht in België bekomen. De zussen van verzoekster; F.C. {...} en S.O. {...} hebben naar aanleiding van hun huwelijk ook het verblijfsrecht in België bekomen. De broer van verzoekster; S.F.C. {...} kwam in aanmerking voor de gezinshereniging met de vader. Hij is het land binnengekomen met een D-visum en heeft hier ook het recht op verblijf. Ondertussen heeft ook de moeder van verzoekster; S.D. {...}, een visum gezinshereniging aangevraagd op 2/09/2011. Bijgevolg kunt u afleiden dat alle gezinsleden van verzoekster zich op het Belgisch grondgebied bevinden. Verzoekster kan niet in aanmerking komen voor de gezinshereniging en zou bijgevolg alleen achterblijven in Turkije, zonder haar gezinsleden. Dit was een onleefbaar situatie voor haar en is heeft ook zij zich begeven tot het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft geen kans op een familieleven in Turkije omdat al haar familieleden zich bevinden op het Belgisch grondgebied. Dit is uiteraard een schending van artikel 8 EVRM! Tevens is verzoekster werkbereid. Eens zij geregulariseerd wordt, is zij in staat om zelf haar kosten en lasten te dragen. Verzoekster heeft zich ook alhier gevestigd met al haar belangen. Redelijkerwijze kan van mijn cliënte niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat zij hetzij op een officiële manier hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven, bovendien zonder iemand ook maar enige last te bezorgen. Verzoekster is zeer geliefd door haar omgeving. Zij is nooit in aanraking gekomen met de politie en heeft nooit voor overlast gezorgd. Verzoekster verblijft in België in goede verstandhouding met de burens. Eveneens blijkt hieruit de wil tot integratie. 2. Het bewijs op zich dat verzoekster in België verblijft vormt nog geen sluitend bewijs van buitengewone omstandigheden, waardoor deze aanvraag tot verblijf in België kan ingediend worden doch vormt een voorname indicatie. Alleszins staat vast dat verzoekende partij een langdurig verblijf in België beoogt, waarna in evenredigheid haar integratie dient beschouwd te worden. 3. Het is verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst waarmede zij immers geen enkele binding of relatie meer onderhoudt en het is haar dermate onmogelijk zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden gelet op haar lange afwezigheid. 4. Indien verzoekster het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten ingevolge een beslissing van de Belgische staat, levert de uiteindelijke verwijdering tijdens een aanvraag in het buitenland verzoekster een onoverkomelijk nadeel op. Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, is er een onevenredigheid in de buitengewone inspanning welke deze zou betekenen voor verzoeksters regularisatie in het buitenland aan te vragen."*

2.5. Verzoekster betwist het motief waar gesteld wordt dat zij slechts tijdelijk verwijderd zal worden en werpt op dat uit de praktijk blijkt dat de behandeling van een dergelijke aanvraag twee jaar kan duren, hetgeen wel degelijk een onevenredige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Zij voegt er aan toe dat zij geen onderkomen noch inkomen meer heeft in Turkije zodat het praktisch onmogelijk is om een aanvraag in te dienen in Turkije.

2.6. Waar verzoekster de schending van artikel 8 EVRM opnieuw aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekster toont niet aan dat elementen, laat staan welke elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij de verschillende aangevoerde elementen heeft beoordeeld. Inzake verzoeksters stelling dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf twee jaar kan duren, wijst de Raad erop dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt om deze bewering te staven noch dat het voor haar onmogelijk is om de behandeling van de procedure af te wachten in haar land van herkomst. Waar zij stelt dat zij geen huis en geen inkomsten heeft in Turkije, stelt de Raad vast dat dit eveneens een loutere bewering is die niet gestaafd wordt met concrete stukken, dit te meer nu verzoekster ruim drieëntwintig jaren in Turkije heeft gewoond en hooguit twee maanden voor het treffen van de bestreden beslissing in België verblijft zodat, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk motiveert, het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. Bovendien toont verzoekster ook geenszins aan dat haar moeder zich op het Belgische grondgebied bevindt zodat kan aangenomen worden dat deze zich derhalve nog steeds in Turkije bevindt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij niet zou terecht kunnen bij haar moeder in Turkije.

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing afdoende, pertinent, deugdelijk en ter zake dienend, derwijze dat ze de bestreden beslissing die verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart, schraagt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op een omstandige wijze gemotiveerd heeft waarom de door verzoekster in haar aanvraag opgeworpen elementen, die volgens haar de buitengewone omstandigheden vormen die haar toestaan de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift de argumenten van haar aanvraag om verblijfsmachtiging herhaalt, en begrepen dient te worden dat zij aanstuurt op een heronderzoek van haar aanvraag, dient de Raad erop te wijzen dat hij als annulatierechter niet de rechtsmacht heeft om in de plaats van de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging te beoordelen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER